

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 31 2017, nummers 691 – 717 dinsdag 29 augustus 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	10
Bijstand	12
Volksverzekeringen.....	13
Sociale zekerheid overig	13
Bestuursrecht overig.....	14
Belastingdienst-Toeslagen.....	14
Wet bescherming persoonsgegevens	15
Vreemdelingenrecht.....	16
Regulier.....	16
Asiel.....	17
Richtlijnen en verordeningen	19
Openbare orde	20
Uitzetting.....	21
Procesrecht.....	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 691

MK ABRS, 23-08-2017, 201604695/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gulpen-Wittem.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. HINDER VAN ENIGE BETEKENIS. Nadere invulling van het criterium 'gevolgen van enige betekenis'. Dit criterium speelt een belangrijke rol bij de vraag wie belanghebbende is bij geschillen over omgevingsrechtelijke besluiten.

Besluit waarbij het college het verzoek van appellant en anderen om handhavend op te treden tegen een mestbassin te Mechelen heeft afgewezen.

Het uitgangspunt is dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit - zoals een bestemmingsplan of een vergunning - toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. Het criterium 'gevolgen van enige betekenis' dient als correctie op dit uitgangspunt. Gevolgen van enige betekenis ontbreken indien de gevolgen wel zijn vast te stellen, maar de gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij wordt acht geslagen op de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (o.a. geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden gezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn.

Indien bepaalde milieugevolgen zijn genormeerd door een afstandseis, een contour of een grenswaarde, is deze norm niet bepalend voor de vraag of de betrokkene belanghebbende is bij het besluit. Indien het besluit en de beroepsgronden daartoe aanleiding geven, komt de vraag of aan die norm wordt voldaan aan de orde bij de inhoudelijke beoordeling van het beroep.

De kring van belanghebbenden kan verschillen naar gelang de aard van het besluit. Zo hoeft de kring van belanghebbenden bij een handhavingsbesluit niet altijd samen te vallen met de kring van belanghebbenden bij een besluit tot vergunningverlening.

Bij besluiten over activiteiten in het omgevingsrecht is het de taak van het bestuursorgaan om de kring van belanghebbenden vast te stellen aan de hand van (onderzoek naar) de feitelijke gevolgen van het besluit. Uiteindelijk is het aan de bestuursrechter om te oordelen over de vraag wie belanghebbende bij een besluit zijn. De betrokken rechtzoekende hoeft derhalve niet zelf aan te tonen dat hij belanghebbende bij een besluit is. Slechts indien tijdens de procedure de vraag aan de orde is of 'gevolgen van enige betekenis' ontbreken en dus de vraag of er aanleiding is de correctie toe te passen, kan en mag van de betrokkene worden gevraagd uit te leggen welke feitelijke gevolgen hij van de activiteit ondervindt of vreest te zullen ondervinden.

[ECLI:NL:RVS:2017:2271](https://www.ecli.nl/rvs/2017/2271)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) verschenen.

JnB2017, 692

CRvB, 08-08-2017, 16/4792 WWB

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

Awb 6:9, 6:11

ELEKTRONISCH VERKEER. ONTVANGSTTHEORIE. Bezwaarschrift niet ontvangen. Verzending is onvoldoende. Niet in geschil is dat appelland de verzending van de e-mail aannemelijk heeft gemaakt met een print van de door de secretaresse verzonden e-mail. Gelet op wat het college heeft aangevoerd kan de ontvangst van de e-mail door het college evenwel redelijkerwijs worden betwijfeld, nu in de bezorgbevestiging datum en tijdstip van ontvangst bij het college ontbreken, terwijl die wel achter de naam van de andere geadresseerde van de e-mail staan. Het bezwaar is dan ook terecht niet-ontvankelijke verklaard.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2784](#)

JnB2017, 693

MK ABRS, 23-08-2017, 201606550/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen

Abw 8:75, 7:15 lid 2, 7:28 lid 2

Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb)

PROCESKOSTENVERGOEDING. BEROEPSMATIG VERLENEN VAN RECHTSBIJSTAND. JURIDISCHE SCHOLING. Het vereiste van juridische scholing heeft niet uitsluitend betrekking op formele scholing. Aan dit vereiste kan ook zijn voldaan indien uit de door de gemachtigde ingediende processtukken of het optreden ter zitting kan worden opgemaakt dat hij enige relevante juridische scholing heeft gehad. In de toelichting bij het Bpb (Stb. 1993, 763, blz. 6) wordt weliswaar opgemerkt dat personen zonder enige juridische scholing niet geacht kunnen worden beroepsmatig rechtsbijstand te verlenen, maar de inhoud van de processtukken die door [gemachtigde] zijn ingediend laat geen andere slotsom toe dan dat hij enige relevante juridische scholing heeft gehad. Gelet op het vorenstaande moet worden aangenomen dat [gemachtigde] in deze procedure beroepsmatig rechtsbijstand heeft verleend in de zin van het Bpb. Verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 22 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1260](#), en van 27 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1638](#).

[ECLI:NL:RVS:2017:2264](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2017, 694

MK Rechtbank Noord-Holland, 08-08-2017, HAA 16/3628 en HAA 17/1856

besliscommissie van het Schadeschap luchthaven Schiphol, verweerder.

EVRM 6

MATIGING SCHADEVERGOEDING SCHENDING REDELIJKE TERMIJN. Geen aanleiding voor matiging van de hoogte van de schadevergoeding. Het is mogelijk dat eiser minder stress, ongemak en onzekerheid heeft ondervonden, omdat hij in bezwaar met anderen is opgetrokken. De rechtbank acht dat echter onvoldoende zwaarwegend om de schadevergoeding vanwege de overschrijding van de redelijke termijn te matigen. Eiser heeft namelijk zelfstandig een aanvraag om schadevergoeding gedaan en heeft een individueel besluit ontvangen, waartegen hij deels op individuele gronden bezwaar heeft gemaakt. Eiser heeft daarop een individueel besluit op bezwaar ontvangen dat niet gelijklopend is aan de besluiten van andere bezwaarmakers. Tegen dit besluit heeft eiser individueel beroep aangetekend. Dit alles maakt dat voor wat betreft de stress, ongemak en onzekerheid die eiser heeft ondervonden, doorslaggevende betekenis toekomt aan zijn positie als individu boven het gezamenlijke optreden met anderen tijdens de bezwaarschriftprocedure.

[ECLI:NL:RBNHO:2017:6703](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 695

MK ABRS, 23-08-2017, 201607074/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Nieuw-West.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:27 lid 2

Algemene wet op het binnentreden (Awbi) 2

HANDHAVING. Kosten toepassing bestuursdwang. De vraag of feitelijk tot bestuursdwang in een woning mocht worden overgegaan zonder een machtiging tot binnentreden, kan aan de orde worden gesteld in beroep tegen een beschikking tot vaststelling van de kosten van bestuursdwang.

Nu een machtiging als bedoeld in artikel 2 van de Awbi niet door het algemeen bestuur is afgegeven en het huisrecht in het geding is, ziet de Afdeling grond voor het oordeel dat het college in dit geval de kosten niet op [appellant] heeft mogen verhalen.

[...] Bij besluit van 21 september 2015 heeft het algemeen bestuur de kosten voor de toepassing van bestuursdwang vastgesteld op € 5.825,66 en deze kosten bij [appellant] in rekening gebracht.

[...] Aangezien [appellant] geen rechtsmiddelen heeft aangewend tegen het besluit van 30 januari 2015 tot oplegging van een last onder bestuursdwang, is dat besluit in rechte onaantastbaar geworden. De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat dit tot gevolg heeft dat thans van de rechtmatigheid van dat besluit moet worden uitgegaan. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld de uitspraak van 5 januari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BO9792](#)), kan slechts in uitzonderlijke gevallen reden bestaan om van dit uitgangspunt af te wijken, namelijk indien door toedoen van het bestuursorgaan niet aan betrokkene kan worden toegerekend dat hij de procedure bij de administratieve

rechter ongebruikt heeft gelaten of niet heeft voltooid of het bestuursorgaan de onrechtmatigheid van het besluit uitdrukkelijk en tijdig heeft erkend. Van een dergelijke erkenning door het algemeen bestuur is in dit geval geen sprake. Evenmin doet de situatie zich voor dat door toedoen van het algemeen bestuur aan [appellant] niet kan worden toegerekend dat hij geen bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit van 30 januari 2015. In dat verband wordt overwogen dat [appellant] niet heeft bestreden dat hij het besluit heeft ontvangen en voorts dat het besluit is voorzien van een rechtsmiddelenclausule. Het betoog van [appellant] dat het algemeen bestuur niet bevoegd was tot het nemen van het besluit van 30 januari 2015 en dat het besluit nietig is, is onvoldoende voor het oordeel dat zich een uitzonderlijk geval voordoet als hiervoor bedoeld. In dat verband heeft de rechtbank terecht overwogen dat [appellant] dat betoog naar voren had moeten en kunnen brengen in een bezwaarprocedure tegen het besluit van 30 januari 2015.

[...] Anders dan de rechtbank heeft aangenomen, brengt de omstandigheid dat het besluit tot toepassing van bestuursdwang in rechte onaantastbaar is, niet met zich dat het betoog dat het algemeen bestuur bij de toepassing van bestuursdwang de woning van [appellant] onrechtmatig is binnengetreden niet meer aan de orde kan komen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 september 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:992](#)), kan de vraag of feitelijk tot bestuursdwang in een woning mocht worden overgegaan zonder een machtiging tot binnentreden, aan de orde worden gesteld in beroep tegen een beschikking tot vaststelling van de kosten van bestuursdwang. In zoverre is sprake van een uitzondering op het in artikel 5:25 van de Awb neergelegde uitgangspunt dat bestuursdwang en kostenverhaal als regel samengaan. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, kan onder omstandigheden aanleiding zijn voor het maken van een uitzondering (bijvoorbeeld in de uitspraak van 31 oktober 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BY1691](#)). De rechtbank heeft dat niet onderkend. De Afdeling zal het betoog dat het algemeen bestuur de woning van [appellant] onrechtmatig is binnengetreden hierna alsnog inhoudelijk behandelen.

[...] Naar het oordeel van de Afdeling zijn in dit geval bijzondere omstandigheden aanwezig die er toe leiden dat de kosten voor het toepassen van bestuursdwang redelijkerwijze niet ten laste van [appellant] kunnen komen. In dat verband overweegt de Afdeling dat bij de toepassing van bestuursdwang de binnentredende personen ingevolge artikel 5:27, tweede lid, van de Awb dienen te zijn voorzien van een machtiging als bedoeld in artikel 2 van de Awbi. Nu deze machtiging niet door het algemeen bestuur is afgegeven en het huisrecht in het geding is, ziet de Afdeling grond voor het oordeel dat het college de kosten niet op [appellant] heeft mogen verhalen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2233](#)

JnB2017, 696

ABRS, 23-08-2017, 201606459/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Putten, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1

HANDHAVING. Prioriteitstelling. Bestendige jurisprudentie. Verwijzing naar ABRS 4 juni 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:1982](#)). In dit geval is in de beleidsnota

expliciet het voorbehoud opgenomen dat de beleidsnota de algemene wijze van prioritering en de algemene handelwijze aangeeft en dat hiermee niet is beoogd om overtredingen te gedogen. In die zin kan aan dit beleid niet het vertrouwen worden ontleend dat tegen bepaalde overtredingen niet meer zal worden opgetreden, aldus de beleidsnota. Gezien het vorenstaande bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat [wederpartij] erop mocht vertrouwen dat het college niet handhavend zou optreden ten aanzien van de permanente bewoning van de recreatiewoning. In dit verband is voorts van belang dat niet is gebleken van aan het college toe te rekenen concrete, ondubbelzinnige toezeggingen waaraan door [wederpartij] het gerechtvaardigde vertrouwen kon worden ontleend dat de permanente bewoning van de recreatiewoning door het college werd gedoogd. In zoverre bestond voor het college geen aanleiding om af te zien van handhavend optreden.

[ECLI:NL:RVS:2017:2247](#)

JnB2017, 697

Rechtbank Limburg, 11-08-2017, ROE 16/3999

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Sittard-Geleen, verweerder.

Awb 1:3

BESLUIT. HANDHAVING. Een vooraankondiging tot handhaving in de vorm van een voornemen is geen besluit, ook niet als volgens het gemeentelijk beleid eerst een vooraankondiging dient te worden gestuurd. Dit voornemen is immers niet gericht op enig rechtsgevolg. Verwijzing naar **ABRS 10 augustus 2016** ([ECLI:NL:RVS:2016:2181](#)), **18 november 2015** ([ECLI:NL:RVS:2015:3536](#)) en **5 oktober 2011** ([ECLI:NL:RVS:2011:BT6683](#)).

[ECLI:NL:RBLIM:2017:7903](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 698

MK ABRS, 09-08-2017, 201605290/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Opmeer.

Wabo 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e, 2.14 lid 2 aanhef en onder onder a, onder 2°

Wet milieubeheer 1.1 lid 2

Wabo-milieu. VOLKSGEZONDHEID. Bij de verlening van een omgevingsvergunning die voorziet in de bouw van nieuwe bedrijfsbebouwing ten behoeve van de uitbreiding van een intensieve veehouderij is de mogelijke besmetting van dierziekten vanwege nabijgelegen woningen een mee te wegen belang. De bestrijding van besmettelijke dierziekten vindt echter zijn regeling primair in andere regelgeving. Wat betreft de omgevingsvergunning voor de

activiteit milieu geldt dat indien door het in werking zijn van een inrichting nadelige gevolgen voor de volksgezondheid kunnen ontstaan, deze gevolgen, gelet op artikel 1.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wet milieubeheer, gelezen in verbinding met de artikelen 1.1, tweede lid, en 2.14, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo, als gevolg voor het milieu bij de beoordeling van de aanvraag moeten worden betrokken. Het college is in het besluit ingegaan op het aspect volksgezondheid. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college zich bij het besluit op grond van de gegeven motivering in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen aanleiding bestond de omgevingsvergunning vanwege volksgezondheidsaspecten niet te verlenen dan wel daaraan verdergaande voorschriften te verbinden. Daarbij heeft de rechtbank terecht van betekenis geacht dat de inrichting niet is gelegen in een gebied waar veel veehouderijen zijn.

[ECLI:NL:RVS:2017:2139](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu

- MK Rechtbank Noord-Holland, 01-02-2016 (publ. 15-08-2017), HAA 15/2045 ([ECLI:NL:RBNHO:2016:11489](#)).
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 26-07-2017 (publ. 07-08-2017), UTR 16/5297 ([ECLI:NL:RBMNE:2017:3936](#)).
- MK ABRS, 16-08-2017, 201605181/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2213](#)).
- ABRS, 23-08-2017, 201605861/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2244](#)).
- MK ABRS, 23-08-2017, 201604031/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2276](#)).
- MK ABRS, 23-08-2017, 201604034/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2279](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2017, 699

MK ABRS, 23-08-2017, 201603925/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Overbetuwe.

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 2.17, 2.18, 2.19, 6.15

Besluit horeca-, sport- en recreatie-inrichtingen milieubeheer (Besluit horeca-inrichtingen)

Handleiding meten en rekenen industrielawaai 1999 (Handleiding)

DIENSTWONING. BEDRIJFSWONING. GELUIDSNORMEN. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, komt voor de uitleg van de begrippen dienstwoning en bedrijfswoning als bedoeld in artikel 6.15 van het Activiteitenbesluit geen betekenis toe aan de uitleg die onder toepassing van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht aan die begrippen wordt gegeven. Die wet is hier niet van toepassing. Het feitelijk gebruik van de woning van [belanghebbende] is bepalend voor het antwoord op de vraag of deze als dienst- of bedrijfswoning

in de zin van artikel 6.15 van het Activiteitenbesluit moet worden aangemerkt. Verwijzing naar ABRS 15 juni 2000 ([ECLI:NL:RVS:2000:AN6432](#)).

De typering van muziek is niet relevant voor de berekening van een toeslag voor muziekgeluid op grond van de Handleiding. Evenmin biedt de Handleiding grond voor het oordeel dat, zoals [appellant] stelt, deze toeslag achterwege dient te worden gelaten wanneer het geluidniveau na overige correcties niet meer dan 19 dB(A) bedraagt. Derhalve is terecht een toeslag van 10 dB op de gemeten waarde berekend.

Niet in geschil is dat het café een inrichting is waarop onmiddellijk voorafgaand aan de inwerkingtreding van de artikelen 2.17 en 2.18 van het Activiteitenbesluit op 1 januari 2008, het Besluit horeca-, sport- en recreatie-inrichtingen milieubeheer (hierna: het Besluit horeca-inrichtingen) van toepassing was. Verder is niet in geschil dat de woning van [belanghebbende] een aanpandig gevoelig gebouw is als bedoeld in tabel 2.17a van artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit. Ingevolge die tabel mag het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau tussen 23:00 uur en 07:00 uur in een aanpandig gevoelig gebouw niet meer bedragen dan 25 dB(A). Het maximaal geluidniveau mag niet meer bedragen dan 45 dB(A). Dat betekent in dit geval dat het geluidniveau vanwege het café in de woning van [belanghebbende] deze waarden niet mag overschrijden, tenzij de woning van [belanghebbende] als dienst- of bedrijfswoning als bedoeld in artikel 6.15 moet worden aangemerkt.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, komt voor de uitleg van de begrippen dienstwoning en bedrijfswoning als bedoeld in artikel 6.15 van het Activiteitenbesluit geen betekenis toe aan de uitleg die onder toepassing van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht aan die begrippen wordt gegeven. Die wet is hier niet van toepassing. De begrippen dienstwoning en bedrijfswoning zijn in het Activiteitenbesluit niet gedefinieerd. In de Nota van toelichting bij het Activiteitenbesluit (Stb. 2007, 415, blz. 294-295) staat dat met de inwerkingtreding van het Activiteitenbesluit niet is beoogd geluidsbescherming te bieden aan dienst- of bedrijfswoningen die onder het Besluit horeca-inrichtingen geen geluidsbescherming genoten. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen met betrekking tot de Wet milieubeheer, die de grondslag vormde voor het Besluit horeca-inrichtingen en waarin die begrippen evenmin zijn gedefinieerd, is bij de vraag of aan een hindergevoelig object bescherming toekomt niet de planologische status van dit object doorslaggevend, maar het feitelijk gebruik dat hiervan wordt gemaakt. Dit betekent dat het feitelijk gebruik van de woning van [belanghebbende] bepalend is voor het antwoord op de vraag of deze als dienst- of bedrijfswoning in de zin van artikel 6.15 van het Activiteitenbesluit moet worden aangemerkt. De rechtbank heeft dat niet onderkend. Het betoog van [appellant] is in zoverre terecht voorgedragen.

De woning en studio hebben afzonderlijke toegangen en, na afsplitsing in 2004, aparte huisnummers. Niet is gebleken dat de bewoning bij de studio van belang is voor een goede exploitatie van de studio. De enkele omstandigheid dat de woning op de eerste etage wordt bewoond door de eigenaar van de studio, is daartoe onvoldoende. De door [appellant] gestelde omstandigheid dat de tuin en de schuur op het perceel worden gebruikt ten behoeve van zowel de woning als de studio, is daartoe eveneens onvoldoende. De conclusie is dat geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat de woning een dienst- of bedrijfswoning is.[...]

Tegen het rapport van 7 maart 2015 van de meting op dezelfde datum te 23.30 uur heeft [appellant] aangevoerd dat de gespeelde muziek ten onrechte als housemuziek is getypeerd en dat de stoorgeluidcorrectie en de correctie voor nagalmtijd onjuist zijn toegepast, hetgeen ertoe leidt dat de bijdrage van het café slechts 19 dB(A) zou zijn. Onder die omstandigheden is toepassing van een straffactor voor muziekgeluid volgens hem niet acceptabel.

De omstandigheid dat de muzieknummers die ten tijde van de metingen te horen waren volgens [appellant] in het rapport ten onrechte zijn getypeerd als housemuziek, doet niet af aan de vermelding dat het geluid van muziek duidelijk herkenbaar was. De typering van die muziek is niet relevant voor de berekening van een toeslag voor muziekgeluid op grond van de Handleiding. Evenmin biedt de Handleiding grond voor het oordeel dat, zoals [appellant] stelt, deze toeslag achterwege dient te worden gelaten wanneer het geluidniveau na overige correcties niet meer dan 19 dB(A) bedraagt. Derhalve is terecht een toeslag van 10 dB op de gemeten waarde berekend. Dit leidt ertoe dat, ook voor zover [appellant] zou moeten worden gevolgd in zijn standpunt dat een juiste toepassing van de stoorgeluidcorrectie en de correctie voor nagalmtijd tot dat geluidniveau zouden moeten leiden, het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau met inachtneming van de toeslag voor muziek 29 dB(A) zou bedragen, zijnde een overschrijding van het op dat tijdstip geldende langtijdgemiddelde beoordelingsniveau van 25 dB(A) met 4 dB(A). Het college mocht aan het rapport dan ook ontleneren dat op 7 maart 2015 niet werd voldaan aan de geluidsnormen uit artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit, zodat de opgelegde last niet werd nageleefd.

[ECLI:NL:RVS:2017:2235](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 700

CRvB, 28-07-2017 (publ. 10-08-2017), 16/3477 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZIEKTEWET. MEDISCH ONDERZOEK. KOROŠEC. De verzekeringsartsen hebben op voldoende zorgvuldige wijze hun medisch onderzoek verricht. Er is geen sprake van een oneerlijk proces en strijd met artikel 6 van het EVRM, omdat het appellant aan financiële middelen zou ontbreken om zelf een advies van een deskundige in te brengen. Er is geen reden om aan te nemen dat appellant belemmeringen heeft ondervonden bij de onderbouwing van zijn standpunt dat het Uvw zijn psychische beperkingen heeft onderschat. Er is geen aanleiding voor een ander oordeel over de inschatting van de belastbaarheid van appellant door het Uvw dan de rechtbank heeft gegeven.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2770](#)

JnB2017, 701

MK Rechtbank Gelderland, 14-07-2017 (publ. 28-07-2017), 16/598

de Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Wet Wajong 2:4

Wajong 2015

Uitvoeringsbericht divisie Sociaal Medische Zaken van 9 januari 2015 (Uitvoeringsbericht)

WAJONG 2015. WET WAJONG. Eisers aanvraag dateert van vóór de inwerkingtreding van de Wajong 2015; eiser is ná de inwerkingtreding 18 jaar geworden. De medische en arbeidsdeskundige beoordeling is vóór 1 januari 2015 aangevangen. Het beleid, zoals neergelegd in het Uitvoeringsbericht, dient naar het oordeel van de rechtbank als buitenwettelijk begunstigend beleid te worden aangemerkt. Hierbij is van belang dat eiser op grond van de Wajong 2015 minder snel in aanmerking komt voor een uitkering dan op grond van de Wet Wajong. Gelet hierop zal de rechtbank beoordelen of verweerder eiser terecht niet als volledig en duurzaam arbeidsongeschikt in de zin van de Wet Wajong heeft aangemerkt.

Rechtbank: In geschil is of op de aanvraag van eiser de Wajong 2015 van toepassing is. De rechtbank stelt vast dat verweerder op 21 januari 2015 heeft beslist op de aanvraag van eiser van 18 juni 2014. Hoofregel is dat op een aanvraag moet worden beslist aan de hand van het op het moment van de beslissing geldende recht. Op 21 januari 2015 was dat de Wajong 2015. De rechtbank stelt vast dat de Wajong 2015 geen regels van overgangsrecht bevat waaruit naar voren komt dat op een aanvraag die is ingediend voor 1 januari 2015 moet worden beslist op grond van de Wet Wajong. Ook in andere wetgeving noch in de parlementaire geschiedenis van de Wajong 2015 is op dit onderdeel sprake van overgangsrecht. Verweerder heeft dan ook terecht op de aanvraag beslist op grond van de Wajong 2015.

Voor de beoordeling of eiser aanspraak heeft op een uitkering is voorts van belang dat eiser op [...] 2015, ná de inwerkingtreding van de Wajong 2015, 18 jaar is geworden en niet eerder dan die datum aanspraak heeft op een jonggehandicaptenuitkering. Dit brengt met zich dat de aanspraken van eiser op een uitkering dienen te worden beoordeeld aan de hand van de bepalingen van hoofdstuk 1a van de Wajong 2015. Dat de aanvraag van eiser op 18 juni 2014 is ingediend maakt niet dat de aanspraak van eiser – het recht op uitkering op het moment dat hij de leeftijd van 18 jaar bereikt – moet worden beoordeeld aan de hand van het ten tijde van de aanvraag geldende recht. Verweerder heeft zich evenwel op het standpunt gesteld dat met betrekking tot eisers aanspraken een afwijkende beoordeling dient te worden verricht, nu het medisch en arbeidskundig onderzoek is aangevangen voor 1 januari 2015. Daarbij heeft verweerder gewezen op het Uitvoeringsbericht van verweerdere divisie Sociaal Medische Zaken van 9 januari 2015 (het Uitvoeringsbericht) waarin deze werkwijze is beschreven.

Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat op grond van dit Uitvoeringsbericht de aanvraag van eiser beoordeeld moet worden aan de hand van het bepaalde in artikel 2:4 van de Wet Wajong, zoals dit artikel gold tot 1 januari 2015. Indien uit die beoordeling volgt dat sprake is van volledig en duurzame arbeidsongeschiktheid komt eiser, aldus verweerder, vanaf zijn 18e verjaardag een uitkering toe op grond van hoofdstuk 1a van de Wajong 2015.

Volgens verweerder is eiser echter niet volledig en duurzaam arbeidsongeschikt en komt eiser daarom niet in aanmerking voor een uitkering.

De rechtbank stelt vast dat verweerder met het Uitvoeringsbericht beleidsmatig heeft besloten om aanvragen, die zijn ingediend vóór 1 januari 2015 en die betrekking hebben op een persoon die op of ná die datum 18 jaar wordt, te beoordelen aan de hand van de criteria van de Wet Wajong, indien de medische en arbeidsdeskundige beoordeling is aangevangen vóór 1 januari 2015. Indien sprake is van volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid wordt in dat geval een uitkering op grond van de Wajong 2015 toegekend.

Het beleid, zoals neergelegd in het Uitvoeringsbericht, dient naar het oordeel van de rechtbank als buitenwettelijk begunstigend beleid te worden aangemerkt. Hierbij is van belang dat eiser op grond van de Wajong 2015 minder snel in aanmerking komt voor een uitkering dan op grond van de Wet Wajong. Naar vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep (bijvoorbeeld [ECLI:NL:CRVB:2014:100](#)) dient de aanwezigheid en de toepassing van buitenwettelijk begunstigend beleid door de bestuursrechter als een gegeven te worden aanvaard en dient de bestuursrechter zich te beperken tot de toets of dit beleid op consistente wijze is toegepast.

Gelet hierop zal de rechtbank beoordelen of verweerder eiser terecht niet als volledig en duurzaam arbeidsongeschikt in de zin van de Wet Wajong heeft aangemerkt.

(...)

De rechtbank is van oordeel dat het medisch onderzoek niet zorgvuldig is geweest, reeds niet nu zowel [verzekeringarts] als [verzekeringarts bezwaar en beroep] aan hun beoordeling het wezenlijk andere criterium uit hoofdstuk 1a van de Wajong 2015 ("duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie hebben") ten grondslag hebben gelegd en niet hebben beoordeeld of sprake is van volledig en duurzame arbeidsongeschiktheid.

Uit de rapporten van [verzekeringarts bezwaar en beroep] van 7 maart 2016 en 13 oktober 2016, zowel als uit zijn reacties op de na de schorsing van de zitting ingezonden stukken van 9 januari 2017 en 13 februari 2017, blijkt evenmin dat [verzekeringarts bezwaar en beroep] heeft beoordeeld of sprake is van volledig en duurzame arbeidsongeschiktheid in de zin van de Wet Wajong. Uit die stukken kan worden afgeleid dat hij in zijn reactie veeleer is uitgegaan van het nieuwe criterium uit de Wajong 2015.

(...)

Gegrond beroep. De rechtbank voorziet zelf.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:3662](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 702

MK CRvB, 15-08-2017, 16/933 PW, 16/1846 PW

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

PW

PARTICIPATIEWET. INLICHTINGENPLICHT. HUISVERBODEN. De Raad is van oordeel dat appellant ook gedurende de te beoordelen periode zijn woonadres op het uitkeringsadres heeft behouden. Daarbij is van belang dat de door het huisverbod ingegeven wijziging van de woon- en verblijfssituatie van appellant een vooropgezet tijdelijk karakter had. Van een verplaatsing van het feitelijke woonadres was geen sprake. De reden dat appellant niet in de woning aanwezig is geweest, was gelegen in het huisverbod dat één keer is verlengd. Door dat huisverbod was de woning voor appellant tijdelijk niet toegankelijk. De totale periode van het huisverbod heeft slechts één maand geduurd. Hoewel het appellant onder de gegeven omstandigheden niet had misstaan het college volledig in kennis te stellen van zijn situatie en zijn tijdelijke verblijf elders, kan appellant niet met recht worden tegengeworpen dat hij in de periode van 15 juli 2014 tot en met 1 augustus 2014 zijn inlichtingenverplichting heeft geschonden door niet te melden dat hij niet langer woonachtig was op het uitkeringsadres.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2806](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 703

MK CRvB, 04-08-2017, 12/3730 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 3, 6 lid 1 aanhef en onder a

Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen (BUB, KB 230) 2 lid 1 aanhef en onder k

BUB (KB 24) 2 lid 1 aanhef en onder m

AOW. ZEEVARENDE. ONDERSCHIED NAAR NATIONALITEIT. Betrokkene was op grond van artikel 2 van KB 230 en KB 24, zoals deze bepalingen luiden ten tijde van de periode in geding, uitgesloten van de verzekering ingevolge de AOW. De weigering van het pensioen is terecht gehandhaafd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2696](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 704

MK CRvB, 04-08-2017 (publ. 25-08-2017, 16/3789 ALGEM-P, 16/3790 ALGEM-P

Raad van bestuur van de SvB.

Europese basisverordening voor sociale zekerheid (Vo 883/2004)

Europese toepassingsverordening voor sociale zekerheid (Vo 987/2009) 19 lid 2

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) 34 lid 2
Verordening (EG) nr. 987/2009 (Vo 987/2009) 19 lid 2
Verordening tot uitbreiding van Verordening (EG) nr. 883/2004 en Verordening (EG) nr. 987/2009 tot onderdanen van derde landen die enkel door hun nationaliteit nog niet onder deze verordeningen vallen (Vo 1231/2010) 1
VWEU 79

VERZEKERING SOCIALE ZEKERHEID. A1-VERKLARING. DERDELANDERS. PREJUDICIËLE VRAGEN. De Centrale Raad van Beroep verzoekt het Hof bij wijze van prejudiciële beslissing als bedoeld in artikel 267 van het VWEU uitspraak te doen over de volgende vraag: **Moet artikel 1 van Vo 1231/2010 aldus worden uitgelegd dat werknemers met de nationaliteit van een derde land, die buiten de Unie wonen, maar tijdelijk in verschillende lidstaten werken in dienst van een in Nederland gevestigde werkgever, zich kunnen beroepen op (titel II van) Vo 883/2004 en Vo 987/2009?**

[ECLI:NL:CRVB:2017:2914](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/crvb/2017/2914)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 705

ABRS, 23-08-2017, 201606620/1/A2 en 201606621/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet op de huurtoeslag (Wht) 7

Besluit op de hurtoeslag (Bht) 2a, 2b

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 7

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. In dit geval wordt niet voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van de hardheidsclausule van artikel 2a van het Bht. [dochter] verzorgt [appellante], die niet zelfstandig kan wonen als gevolg van dementie. Niet in geschil is dat is voldaan aan het vereiste van artikel 2a, tweede lid, onder a, van het Bht. De verzorgingsbehoefte staat dus vast. Daarnaast zijn in artikel 2a van het Bht grenzen aan het inkomen en vermogen gesteld. De rechtbank heeft verwezen naar de nota van toelichting (Stb. 2005, 692, p. 13) bij het Bht waarin is opgenomen dat de hardheidsclausule van artikel 2a is bedoeld voor bijzonder harde situaties en dat daarom in de onderdelen b en c van het tweede lid van dit artikel nadere voorwaarden aan de hoogte van het inkomen en vermogen zijn gesteld. De rechtbank heeft terecht, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 17 februari 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BL4155](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2010/bl4155), overwogen dat voor de Belastingdienst/Toeslagen geen wettelijke grondslag bestaat voor afwijking van het Bht of de Wht buiten de daarin omschreven specifieke gevallen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2254](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2017/2254)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2017, 706

MK ABRS, 23-08-2017, 201605875/1/A3

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, appellant.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1, aanhef en onder i, 6, 11, 16, 21, 23 lid 1
aanhef en onder a, onder f, 33, 36, 45

Gezondheidswet 36 lid 1

Archiefwet 3

Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg (Wkkgz) 11

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Minister heeft de gegevens betreffende de gezondheid van [wederpartij] in strijd met artikel 16 van de Wbp verwerkt. Aan het vereiste van artikel 23, eerste lid, onder f, van de Wbp dat een wettelijke grondslag aanwezig is, dan wel het College bescherming persoonsgegevens ontheffing heeft verleend, is niet voldaan. [Wederpartij] heeft geen uitdrukkelijke toestemming gegeven voor het bewaren van de gegevens betreffende haar gezondheid voor tien jaar, zodat de minister zich niet op de uitzondering als bedoeld in artikel 23, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wbp kan beroepen.

[...] [Afwijzing] verzoek van [wederpartij] om verwijdering van haar persoonsgegevens bij de Inspectie voor de Gezondheidszorg (hierna: de IGZ) en het Landelijk Meldpunt Zorg (hierna: het LMZ) [...].

[...] In [...] [artikel 36, eerste lid, van de Gezondheidswet], noch in een andere bepaling van de Gezondheidswet is geregeld dat in verband met het voormelde toezicht op de volksgezondheid persoonsgegevens mogen worden verwerkt.

[...] Zoals ter zitting namens de minister is bevestigd, betreft [artikel 11, tweede lid, van de Wkkgz] [...] meldingen door zorgaanbieders en derhalve niet een melding als door [wederpartij] is gedaan. Artikel 11, tweede lid, van de Wkkgz kan daarom geen grondslag vormen voor het bewaren van het door [wederpartij] in het kader van haar melding overgelegde dossier.

[...] Naar het oordeel van de Afdeling vormt deze algemene bepaling [red: artikel 3 van de Archiefwet] niet een zelfstandige grondslag voor de verwerking van bijzondere persoonsgegevens als bedoeld in artikel 23, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wbp, nu aan de bewaarplicht van de Archiefwet pas wordt toegekomen als gegevens in overeenstemming met de Wbp worden verwerkt.

Ter zitting is namens de minister toegelicht dat door het College bescherming persoonsgegevens geen ontheffing is verleend.

Uit het voorgaande volgt dat aan het vereiste van artikel 23, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wbp dat een wettelijke grondslag voorhanden is dan wel het College ontheffing heeft verleend, niet is voldaan.

Reeds daarom kan de minister zich niet op die uitzondering beroepen.

[...] Met het sturen van de brief van 29 december 2014 en het toesturen van nadere stukken heeft [wederpartij] toestemming gegeven voor het verwerken van haar persoonsgegevens in verband met de behandeling van haar melding. Uit die gedragingen blijkt immers dat zij wil dat haar klacht wordt behandeld en dat zij daartoe haar gegevens verstrekt. Uit de notities van het LMZ van het contact met [wederpartij] blijkt verder dat zij toestemming heeft gegeven om haar persoonsgegevens aan de IGZ te verstrekken ten behoeve van de behandeling van haar melding. Uit de notities van het contact met [wederpartij] blijkt niet dat zij toestemming heeft gegeven voor verwerking van haar persoonsgegevens door het bewaren van het dossier van haar melding voor tien jaar, noch dat zij over die bewaring is geïnformeerd. Ter zitting is toegelicht dat destijds evenmin op de website van het LMZ stond dat dossiers van meldingen tien jaar worden bewaard. Uit het Basisselectiedocument IGZ, dat in de Staatscourant is gepubliceerd, blijkt dat meldingen van zorginstellingen en van burgers, zowel die geen vervolg krijgen als die leiden tot nader onderzoek, in beginsel tien jaar worden bewaard. Naar het oordeel van de Afdeling kan echter uit de omstandigheid dat [wederpartij] de stukken heeft opgestuurd nadat het Basisselectiedocument IGZ was gepubliceerd geen uitdrukkelijke toestemming voor het bewaren van haar medische persoonsgegevens voor tien jaar worden afgeleid. Evenmin kan uit de toestemming van [wederpartij] voor verwerken van haar persoonsgegevens in verband met de behandeling van de melding een toestemming worden afgeleid voor het voor tien jaar bewaren van het dossier van haar melding nadat de IGZ heeft besloten de melding niet in behandeling te nemen. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wbp volgt immers dat de wilsuïting betrekking moet hebben op een bepaalde gegevensverwerking en duidelijk moet zijn welke verwerking, van welke gegevens, voor welk doel zal plaatsvinden. [wederpartij] heeft dus geen uitdrukkelijke toestemming gegeven voor het bewaren van de gegevens betreffende haar gezondheid voor tien jaar, zodat de minister zich niet op de uitzondering als bedoeld in artikel 23, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wbp kan beroepen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de minister de gegevens betreffende de gezondheid van [wederpartij] in strijd met artikel 16 van de Wbp heeft verwerkt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2232](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 707

MK ABRS, 03-08-2017, 201607960/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 8

REGULIER. Voor het bestaan van familie- en gezinsleven tussen grootouders en kleinkinderen zijn niet 'meer dan de normale emotionele banden' relevant, maar het daadwerkelijk bestaan van 'hechte persoonlijke banden'. Deze banden bestaan indien een grootouder en een kleinkind een tijd hebben samengewoond of bij ander frequent contact.

Zoals de Afdeling eerder in de uitspraak van 5 februari 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:383](#)) heeft overwogen volgt uit de jurisprudentie van het EHRM dat voor het bestaan van familie- en gezinsleven tussen kleinkinderen en grootouders niet relevant is of meer dan de normale emotionele banden ('more than the normal emotional ties') bestaan. Of familie- en gezinsleven bestaat is een kwestie van feitelijke aard en afhankelijk van het daadwerkelijk bestaan van hechte persoonlijke banden ('close personal ties'/ 'sufficiently close family ties') (vergelijk bijvoorbeeld par. 150 van K. en T. tegen Finland, arrest van 12 juli 2001, [ECLI:CE:ECHR:2001:0712JUD002570294](#) en par. 108 van Kruškić tegen Kroatië, arrest van 25 november 2014, [ECLI:CE:ECHR:2014:1125DEC001014013](#); hierna: het arrest Kruškić). Bij de beantwoording van de vraag of familie- en gezinsleven bestaat dient de staatssecretaris dus de banden van een grootouder met een kleinkind, zoals die zijn gevormd door de feitelijke omstandigheden, te betrekken.

Voorts heeft het EHRM in par. 108 van het arrest Kruškić overwogen dat, hoewel het samenwonen van een grootouder en een kleinkind geen vereiste is voor het aannemen van familie- en gezinsleven, aangezien frequent contact ook voldoende kan zijn voor het ontstaan van hechte persoonlijke banden, deze banden doorgaans worden aangenomen indien een grootouder en een kleinkind een tijd hebben samengewoond.

[ECLI:NL:RVS:2017:2050](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 708

MK ABRS, 03-08-2017, 201609551/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2013/32/EU 15 lid 3

Vb 2000 3.108b

ASIEL. In dit geval is sprake van passende steun als bedoeld in art. 3.108b Vb 2000, bij het gehoor van de vreemdeling met een verstandelijke beperking.

In dit geval heeft de staatssecretaris de aanwezigheid van de zus bij het gehoor van de vreemdeling en de aangepaste vraagstelling tijdens het korte gehoor van de vreemdeling, waarbij blijkt het verslag over de redenen van de asielaanvraag slechts basale vragen zijn gesteld, niet ten onrechte aangemerkt als passende steun in voormelde zin. Het verslag van het gehoor bevat voorts geen aanknopingspunten voor het oordeel dat niet is voldaan aan artikel 15, derde lid, aanhef en onder a, van de Procedurerichtlijn. Anders dan de rechtbank heeft overwogen heeft de staatssecretaris in de enkele omstandigheid dat de gezinsleden hebben verklaard dat de vreemdeling vanaf zijn geboorte verstandelijke beperkingen heeft en daardoor bijzonder onderwijs heeft

gevolgd en medicijnen heeft gebruikt, terecht geen aanleiding gezien om advies te vragen aan een medisch deskundige. Die verklaringen zijn niet van dien aard dat de staatssecretaris daaruit had behoren af te leiden dat de vreemdeling om medische redenen die geen verband houden met zijn verstandelijke beperkingen, niet in staat was om te worden gehoord. Voorts is niet betwist dat de gezinsleden allen in gelijke zin hebben verklaard over de redenen van hun asielaanvragen en heeft de zus bij het gehoor van de vreemdeling verklaard dat de gezinsleden allemaal dezelfde problemen hadden. Niet valt in te zien hoe het inwinnen van medisch advies voorafgaand aan het horen van de vreemdeling had kunnen leiden tot een ander licht op diens asielmotieven. Dat geldt te meer nu de gemachtigde van de vreemdeling op geen enkel moment na het gehoor een individuele, van de andere gezinsleden te onderscheiden, reden voor het doen van diens asielaanvraag naar voren heeft gebracht.

[ECLI:NL:RVS:2017:2115](#)

JnB2017, 709

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 05-07-2017 (publ. 07-08-2017), AWB 16/26926

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Traditioneel/religieus huwelijk Eritrea. Eiseres heeft in beroep deskundigenverklaringen ingebracht, waaruit volgt dat een traditioneel huwelijk rechtsgeldig is in Eritrea. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ten onrechte aangenomen dat eiseres en referent niet zijn gehuwd. Beroep is gegrond en bestreden besluit wordt vernietigd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7423](#)

JnB2017, 710

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 14-08-2017, NL17.705

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. Libië. Eiseres voert aan dat in Libië, in Benghazi in het bijzonder, de veiligheidssituatie dusdanig slecht is dat eiseres alleen al door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt. Eiseres verwijst daarbij naar de uitspraak van het Upper Tribunal van 20 juni 2017 (UKUT 263). [...] Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, in het licht van de informatie die uit de uitspraak van het Upper Tribunal naar voren komt - namelijk dat en hoe de cijfers van UNSMIL onvolledig zijn, dat er niet alleen geen bescherming van de autoriteiten is, maar ook dat de feitelijke macht wordt uitgeoefend door enorme aantallen gewapende militieën en dat willekeurig geweld overal op ieder moment kan uitbreken - niet kunnen volstaan met de enkele stelling dat het aantal burgerslachtoffers als gevolg van de gewapende strijd geen aanleiding geven om aan te nemen dat in Libië sprake is van een uitzonderlijke situatie.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:9577](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 711

MK ABRS, 10-08-2017, 201701623/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013

Verordening (EG) nr. 1560/2003 7, 8

DUBLINVERORDENING. De staatssecretaris is niet verplicht een vreemdeling altijd de gelegenheid te bieden voor een overdracht op eigen initiatief.

Artikel 7, eerste lid, van de Uitvoeringsverordening bepaalt dat de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat gebeurt op een van de drie wijzen die in dat artikel zijn genoemd. Uit de Uitvoeringsverordening volgt niet dat de wijzen van overdracht in een bepaalde rangorde tot elkaar staan. De staatssecretaris is aldus niet verplicht een vreemdeling altijd de gelegenheid te bieden voor een overdracht op eigen initiatief. Deze verplichting kan evenmin worden afgeleid uit punt 24 van de considerans van de Dublinverordening. De Uitvoeringsverordening gaat uit van de samenwerking tussen de lidstaten met het oog op de overdracht. Nu de staatssecretaris bij de samenwerking met de Duitse autoriteiten afhankelijk is van hun werkwijze, heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris naar aanleiding van de mededeling van de Duitse autoriteiten de vreemdeling de mogelijkheid kon onthouden zelf verantwoordelijkheid te nemen voor zijn overdracht.

[ECLI:NL:RVS:2017:2162](#)

JnB2017, 712

MK ABRS, 24-08-2017, 201605630/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) 604/2013 2, 3, 17, 18, 19, 21, 22

Richtlijn 2013/32/EU 3

DUBLINVERORDENING. Artikel 18, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dublinverordening is alleen van toepassing indien de vreemdeling zijn asielverzoek in de verantwoordelijke lidstaat tegenover de bevoegde autoriteiten kenbaar heeft gemaakt. In dit geval maakt onjuiste claimgrond niet dat geen claimakkoord tot stand is gekomen.

Artikel 18, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dublinverordening is van toepassing wanneer in de verantwoordelijke lidstaat een verzoek om internationale bescherming in behandeling is. Zoals de Afdeling reeds eerder heeft overwogen kan een lidstaat krachtens deze bepaling verantwoordelijk worden gehouden voor terugname van een asielzoeker en behandeling van zijn asielverzoek zodra deze zijn verzoek om internationale bescherming als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder b, van de Dublinverordening, in deze lidstaat tegenover de bevoegde autoriteiten kenbaar heeft gemaakt (uitspraak van 18 januari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:75](#)). Hieruit volgt, anders dan de staatssecretaris heeft betoogd, dat eerst sprake is van een asielverzoek dat in

behandeling is wanneer de vreemdeling zijn asielverzoek in Italië tegenover de bevoegde autoriteiten kenbaar maakt. Voor een andere uitleg, waarbij het in Duitsland door de vreemdeling ingediende asielverzoek door de enkele acceptatie van het Duitse claimverzoek door Italië wordt geacht in Italië in behandeling te zijn, zonder dat die vreemdeling dit verzoek in Italië kenbaar heeft gemaakt, zijn geen aanknopingspunten te vinden in de Dublinverordening. [...]

Anders dan de vreemdeling ter zitting bij de Afdeling heeft betoogd maakt het feit dat de staatssecretaris in het aan de Italiaanse autoriteiten verzonden claimverzoek een onjuiste claimgrond heeft genoemd, niet dat gelet hierop geen claimakkoord tot stand is gekomen. In het claimverzoek is immers niet uitsluitend gewezen op artikel 18, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dublinverordening, maar is ook alle voor beoordeling van het verzoek relevante informatie vermeld. De Italiaanse autoriteiten konden in verband hiermee voldoende geïnformeerd een besluit nemen op dat verzoek.

[ECLI:NL:RVS:2017:2289](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2017, 713

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 13-07-2017 (publ. 15-08-2017), AWB 17/5128

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 8

OPENBARE ORDE. Verblijfsbeëindiging. Verweerder heeft , gelet op eisers zeer lange periode van rechtmatig verblijf en zijn binding met Nederland, ondeugdelijk gemotiveerd waarom de beëindiging van zijn verblijf aan te merken is als een noodzakelijke en proportionele inbreuk op het recht op eerbiediging van zijn privéleven.

Eiser heeft vanaf 9 oktober 1985 tot de intrekking van de aan hem verleende verblijfsvergunning op 13 juni 2016 – dus bijna 31 jaar – rechtmatig verblijf in Nederland gehad. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 7 juni 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1525](#)), waaraan een zaak ten grondslag lag van een vreemdeling die 32 jaar rechtmatig in Nederland had verbleven, overweegt de rechtbank dat verweerder ook in de onderhavige zaak onvoldoende heeft aangegeven welk gewicht toekomt aan deze lange periode van rechtmatig verblijf. Het arrest Gezginci [Gezginci tegen Zwitserland, EHRM, 9 december 2010, [ECLI:CE:ECHR:2010:1209JUD001632705](#)] heeft in dit verband minder betekenis. Gezginci had weliswaar een dertigjarig verblijf gehad in Zwitserland, maar een deel van dat verblijf – ongeveer 12 jaar – was niet rechtmatig. Anders dan in het arrest Gezginci verblijft eiser voorts reeds vanaf jonge leeftijd (14 jaar) rechtmatig in Nederland en is niet gebleken dat eiser nog banden onderhoudt met zijn land van oorsprong.

Zonder de ernst van de door eiser gepleegde misdrijven te willen bagatelliseren acht de rechtbank verder van belang dat de misdrijven waarvoor eiser de laatste jaren is

veroordeeld – met name winkeldiefstal – in zekere zin een lichter karakter hebben. Verweerder heeft het gewicht dat toekomt aan de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten ten onrechte in belangrijke mate gebaseerd op straffen die al geruime tijd geleden zijn opgelegd. Hoewel eiser de laatste jaren nog voor strafbare feiten is veroordeeld, is er geen duidelijke toename maar een afname in de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten.

Verweerder kan daarnaast niet zonder nadere motivering worden gevolgd in zijn standpunt dat eiser nog banden heeft met Marokko. Niet in geschil is dat eiser sinds zijn komst naar Nederland buiten een vakantie in 2000 nooit is teruggekeerd naar Marokko. Eisers verklaring dat hij geen familieleden heeft in Marokko en dat zijn directe familieleden in Nederland wonen (vragenlijst, pagina 1 en 4) heeft verweerder niet uitdrukkelijk betwist. Daarbij komt dat uit het dossier blijkt dat de band met zijn in Nederland verblijvende familieleden, met name die met zijn zus, in de afgelopen jaren hechter is geworden, doordat eiser als gevolg van zijn psychische problemen afhankelijker van hen is geworden. Zijn zus is bij beschikking van de rechtbank Noord-Holland van 1 november 2016 ook benoemd tot mentor van eiser omdat eiser als gevolg van zijn geestelijke toestand niet in staat is zijn eigen belangen te behartigen. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat de begeleiding die eiser behoeft, vanuit Nederland verzorgd zou kunnen worden of dat in Marokko een mentor zou kunnen worden benoemd.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder, gelet op eisers zeer lange periode van rechtmatig verblijf en zijn binding met Nederland, ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom de beëindiging van zijn verblijf aan te merken is als een noodzakelijke en proportionele inbreuk op het recht op eerbiediging van zijn privéleven.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:9200](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Uitzetting

JnB2017, 714

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 11-08-2017, AWB 17/13602

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 8

IVRK 3, 6, 9

UITZETTING. Geen sprake van schending van artikel 8 EVRM door mogelijk gescheiden uitzetting naar Armenië van moeder en minderjarige kinderen.

Verzoekers hebben [...] aangevoerd dat verweerder niet mag overgaan tot het uitzetten van verzoekster, nu moeder en kinderen daardoor van elkaar zullen worden gescheiden. Dit is in strijd met artikel 8 van het EVRM in verbinding met de artikelen 3, 6 en 9 van het IVRK.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat deze grond niet slaagt en overweegt daartoe dat verweerder verzoekers in beginsel gezamenlijk op 14 augustus 2017 wenst uit te zetten nu ten aanzien van een ieder van hen een laissez-passers is afgegeven door de

Armeense autoriteiten. Een situatie zoals bedoeld in het Procesprotocol DT&V D8 Scheiden van gezinnen bij uitzetting is, anders dan verzoekers hebben betoogd, dan ook niet aan de orde.

Een gescheiden uitzetting zal eerst aan de orde zijn als verzoekster het voor verweerder onbekende adres alwaar verzoeksters minderjarige kinderen verblijven voor zich houdt. Dit komt en blijft voor rekening en risico van verzoekers. Van strijd met artikel 8 van het EVRM in verbinding met de artikelen 3, 6 en 9 van het IVRK, zoals door verzoekers is betoogd, is dan ook geen sprake.

[ECLI:NL:RBMNE:2017:4126](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 715

MK ABRS, 11-08-2017, 201606849/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 8, 72, 73

VISUM. Bezwaar tegen weigering afgifte visum heeft geen schorsende werking.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Vw 2000 (Tweede Kamer, vergaderjaar 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 70) kan worden afgeleid dat de wetgever met de gelijkstelling in artikel 72, tweede lid, van de Vw 2000 heeft beoogd om de rechtsgang van bezwaar en beroep, zoals die openstaat tegen een beschikking omtrent een verblijfsvergunning regulier, tevens te laten gelden in zaken over een beschikking omtrent de afgifte van een visum. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat artikel 73, eerste lid, van de Vw 2000 uitsluitend en specifiek opschortende werking toekent aan het maken van bezwaar tegen besluiten waarbij een aanvraag wordt afgewezen dan wel een verblijfsvergunning wordt ingetrokken. Uit voormelde totstandkomingsgeschiedenis (p. 72-73) blijkt immers niet dat de wetgever heeft beoogd om schorsende werking in bezwaar tevens te laten gelden voor bewaarschriften die zijn ingediend tegen andere besluiten dan die uitdrukkelijk zijn genoemd in artikel 73, eerste lid, van de Vw 2000.

[ECLI:NL:RVS:2017:2166](#)

JnB2017, 716

MK ABRS, 11-08-2017, 201700838/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 6

REDELIJKE TERMIJN. De rechtbank is verantwoordelijk voor voortvarende behandeling van een zaak, óók bij benoemen van een deskundige of voegen van zaken.

De enkele omstandigheid dat de rechtbank de vreemdeling in haar bewijslast tegemoet is gekomen door een deskundige op te dragen nader onderzoek te verrichten, betekent niet dat verlenging van de termijn die een procedure in beginsel ten hoogste mag duren

reeds daarom gerechtvaardigd is. Ook indien de rechtbank de beslissing neemt om een deskundige te benoemen, is het aan haar om de voortgang van de procedure te bewaken en de zaak voortvarend te behandelen.

[...] De enkele omstandigheid dat de rechtbank, al dan niet op verzoek van de vreemdeling, heeft besloten de reguliere zaak gevoegd te behandelen met de asielprocedure, ontslaat de rechtbank niet van de op haar rustende verplichting de reguliere zaak binnen een redelijke termijn af te doen. Het was aan de rechtbank om de voortgang van de reguliere zaak te bewaken en de gevoegde zaken zo nodig te splitsen ter voorkoming van een overschrijding van de redelijke termijn.

[ECLI:NL:RVS:2017:2168](#)

JnB2017, 717

MK ABRS, 23-08-2017, 201703476/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 3:41 lid 2

BEKENDMAKING BESLUIT. In dit geval is sprake van geen andere geschikte wijze van bekendmaking als bedoeld in art. 3.41, tweede lid, van de Awb.

De geschiktheid van een plaats voor het ophangen van de melding wordt bepaald door de doeltreffendheid van het ophangen van de melding op die plaats. De vreemdeling heeft de aanvraag in het aanmeldcentrum Ter Apel gedaan en is niet in verband te brengen met het justitieel complex Schiphol, anders dan doordat daar het besluit is genomen. Het ophangen van de melding in het justitieel complex Schiphol is onder deze omstandigheden geen andere geschikte wijze van bekendmaking als bedoeld in artikel 3.41, tweede lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2017:2286](#)

[Naar inhoudsopgave](#)